

РЕШЕНИЕ

№ 372

гр. гр. Добрич, 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галатей Ханджиева Милева

Членове: Диана Г. Дякова
Анна ВЕ.кова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Галатей Ханджиева Милева Въззивно гражданско дело № 20233200500715 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК и е образувано по въззивна жалба на „Д. Е.“ЕООД – К., чрез упълномощения адвокат, срещу решение №95/27.07.2023г. по гр.д.№533/2022г. на Каварненския районен съд, с което въззивникът е осъден да заплати на Д. Й. Д. от гр.Ш. сумата 6242.41 лева, представляваща извънреден труд за периода от м.06.2021г. до м.07.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, начиная от датата на подаване на исковата молба – 09.12.2022г., до окончателното изплащане на вземането, сумата в размер на 479.80 лева, представляваща сборна мораторна лихва върху всяка от дължимите суми от датата на падежа до 08.12.2022г. и сумата 900 лева, адвокатско възнаграждение, а също държавна такса и разноски за вещо лице по сметка на районния съд.

Въззивникът се оплаква, че обжалваното решение е необосновано. Първоинстанционният съд не взел предвид всички събрани по делото доказателства, а тези, които взел предвид, обсъдил едностранчиво и избирателно. Не било отдадено никакво значение на признатия от въззиваемия – ищец факт на невявяването му на работа в работни дни и тяхното отработване в почивни дни. В решението липсвали съображения защо съдът е възприел тезата на ищеца и не е възприел възраженията на

ответника – въззивник по въпроса за полагането от ищеца в процесния период на извънреден труд. Съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства, ведно с изнесеното от ищеца, разпитан като свидетел в друго съдебно производство, налагали, че същият, като шофьор, ефективно е престирирал работната си сила само при изпълнение на възложените му маршрути, но не е работил и не е бил на разположение на работодателя в почивките между тях, съответно не е положил извънреден труд. Обратно приетото от първоинстанционния съд било неправилно, поради което се настоява за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на предявените искове със съответните на това последици относно разносните на страните за водене на делото.

Жалбата е редовна, подадена е в срок и е допустима.

В писмен отговор въззиваемият Д. Й. Д. от гр.Ш., чрез адвоката си оспорва жалбата като неоснователна и иска решението на районния съд да бъде потвърдено.

След извършената в съответствие с изискванията на чл.269 от ГПК служебна проверка и по посоченото в жалбата въззивният съд намира обжалваното решение за валидно и допустимо, но неправилно по същество.

Решението е постановено по предявените от Д. Й. Д. от гр.Ш. срещу „Д. Е.“ ЕООД – гр.К. искове по чл.262 от КТ и чл.86 ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца парични суми, съставляващи възнаграждение за положен извънреден труд в периода м.юни 2021г. - м.юли 2022г. и обезщетение за забавено изпълнение на главните парични задължения.

В исковата молба е изложено, че по силата на сключен помежду им трудов договор №06/31.05.2021г. ищецът бил назначен на работа при ответника на длъжността „шофьор автобус“ с работно време от 8 часа, основно месечно възнаграждение от 650 лева, платимо еднократно до 25-то число на следващия месец, увЕ.чено от 01.04.2022г. на 710 лева. Със заповед №05/31.07.2022г. на ответника трудовото правоотношение било прекратено на основание чл.325 ал.1 т.1 от КТ.

Ищецът работил като шофьор на микробус, като всеки ден от понеделник до петък превозвал пътници по маршрути и с разписания:

1 . тръгване в 6.45 от гр.Ш. до с.В., с.С., с.Ч., с.З. С., с.Г., с.Д., с.В. и пристигане в гр.Ш. в 7.45 часа;

2. търгване в 9.00 часа от гр.Ш. до гр.В. с пристигане в 10.50 часа;
3. търгване в 12.30 часа от гр.В. до гр.Ш. с пристигане в 14.15 часа;
4. търгване в 16.15 часа от гр.Ш. до гр.В. с пристигане в 18.15 часа;
5. търгване в 18.40 часа от гр.В. до гр.Ш. с пристигане в 20.15 часа.

При изпълнение на възложените му от ответника дневно пет транспортни курса, както било видно и от самото часово разписание на маршрутите, ищецът всеки месец отработвал повече часове от нормативно установените. За положения от ищеца извънреден труд ответникът не му заплатил възнаграждение.

С първоначалната искова молба претенцията по чл.262 от КТ за трудово възнаграждение за положения в периода м.юни 2021г. - м.юли 2022г. извънреден труд е предявена в размер на 6 016.70 лева - сбор от трудовите възнаграждения, дължими за извънредния труд всеки месец, а претенцията по чл.86 ал.1 от ЗЗД е предявена в размер на 521.70 лева - сбор от дължимите обезщетения за забавено изпълнение на всяко главно парично задължение за възнаграждение за извънреден труд, считано от датата на неговата изискуемост до предявяване на исковата молба.

По реда на чл.214 ал.1 изр. трето от ГПК размерът на предявените искове е изменен, като главният за трудово възнаграждение за извънреден труд е увЕ.чен на 6 242.41 лева, а акцесорният за обезщетение за забава е намален на 479.80 лева.

С молбата за изменение на предявените искове е заявено /за първи път/ и искане за осъждане на ответника да заплати на ищеца и сумата в размер на 335.94 лева, съставляваща трудово възнаграждение по чл.264 от КТ за положен от ищеца труд в пет дни на официални празници. По това искане първоинстанционният съд не е постановил решение и то е извън предмета на въззивното производство.

Ответникът е оспорил предявените искове като неоснователни. Възразил е, че не всеки ден ищецът е изпълнявал всички посочени от него маршрути, както и, че същият изначално погрешно свързва продължителността на отработеното време с началния час на първия и крайния час на последния маршрут. Справедливо и съответно на правната норма било ищецът да получи възнаграждение само за времето, в което е бил на работното си място,

полагал е труд и е бил на разположение на работодателя, но не и за времето на продължителни престои между изпълнението на отделните маршрути. Действително отработеното от ищеца чрез шофиране по възложените му маршрути не надвишавало, а дори било по-малко от уговореното осем часово работно време.

Установено е, че страните по делото са били в трудово правоотношение, по силата на което ищецът Д. Й. Д. е заемал длъжността „шофьор на автобус“ в предприятието на ответника „Д. Е.“ЕООД. Правоотношението произтича от сключения помежду им трудов договор №6/31.05.2021г., с който е уговорено работно време от осем часа. За прекратяване на трудовото правоотношение на осн.чл.325 ал.1 т.1 от КТ управителят на ответника е издал заповед №05/31.07.2022г.

Двете насрещни страни са посочили обстоятелства, които са ирелевантни за делото - свързани с наличието на визираното в уволнителната заповед основание за издаването й, с връчването й, с неявяване на ищеца на работа, отработване на дните на неявяване и за работа в почивни дни. Тъй като спорът не е за законността на прекратяването на трудовото правоотношение, за дисциплинарна отговорност на работника или за трудово възнаграждение за работа в почивни/празнични дни, тези обстоятелства не подлежат на обсъждане.

Няма спор, че в периода м.юни 2021г. - м.юли 2022г. ищецът е работил като шофьор при ответника, като е управлявал микробус, с който е извършвал транспорт на пътници по маршрути и с разписания, както са въведени в исковата молба. За установяване действителните фактически отношения между страните по делото са назначени първоначална и допълнителна счетоводна експертиза. Вещото лице е изготвило заключенията въз основа на представените от страните пътни листи за извършените от ищеца превози и въз основа на разчетно платежните ведомости при ответника. По въпросите за превозите по маршрути, общото време и действително пропътуваното време съдът се основава на допълнителното заключение на вещото лице, което е по-пълно и точно, тъй като за съставянето му и двете страни са представили всички намиращи се у тях пътни листи /за разлика от първоначалното/.

От справката с пътните листи и от извършения от вещото лице анализ по дни се установява, че не във всеки ден, в който е работил, ищецът е

изпълнявал всеки от петте маршрута. Общо за процесния период времето от началния час на първия осъществен от ищеца за деня маршрут до крайния час на последния маршрут /по пътни листи/ възлиза общо на 3 203 часа, от които 1 679 часа са преминали реално в пътуване, шофиране от ищеца, а останалото е време между осъществяването на два поредни маршрута, в което ищецът не е шофирал.

От заключението и допълнителните разяснения на вещото лице в съдебно заседание, се установява, че реално отработените чрез шофиране от ищеца 1 679 часа са по-малко от осемчасовото работно време. При прилагане на сумарно изчисляване на работното време с едномесечен период на отчитане за процесния период ответникът е начислил на ищеца отработени 260 дни по осем часа, или общо отработени 2 080 часа, като тук са включени и начислени 9 работни дни със 72 отработени часа за м.октомври 2021г., за който няма представени пътни листи за извършени ищеца пътувания. Така начислените за отработени от ищеца часове са с 401 часа повече от времето, в което той реално е управлявал микробуса по маршрути. Съответно, ответникът е начислил и изплатил на ищеца трудово възнаграждение за 260 отработени дни с 2 080 отработени часа.

Като се приспадат от общите 3 203 часа по пътни листи начислените по норматив за отработени 2 008 часа /без начислените 72 часа за м.октомври 2021г., за който изобщо няма пътни листи/ и 190 часа за почивки /по 45 минути/, остават 1 005 часа.

Това е време от приключването на пътуването по един маршрут и преди началото на пътуването по следващия за деня маршрут, време, в което ищецът не е управлявал превозното средство. При приемане, че за деня за осъществени всички пет маршрута и по разписания, то касае се за престои на превозното средство в гр.Ш. от 1 час и 15 минути, 2 часа и в гр.В. от 1 час и 40 минути, 25 минути.

Няма спор, че ищецът е от гр.Ш.. В съдебно заседание по реда на чл.176 от ГПК той е обяснил, че при приключване на маршрут в гр.Ш. си отивал в къщи, там измивал балатума и подлакътниците на автобуса и десет минути преди началото на следващия маршрут отивал на автогарата за качването на пътниците и багажа. В гр.В. стоял с автобуса на автогарата, то и единият престой /25 минути/ бил твърде кратък за каквото и да било друго. Според

изнесеното от ищеца, дал показания като свидетел по нахд №49/2023г. по описа на КРС, в гр.В. стоял на автогарата с автобуса, защото нямало какво друго да прави. Посочил е, че бил на разположение на работодателя, защото изчаквал да дойде часът за започване на следващия маршрут. С оглед вмененото му с длъжностната характеристика задължение да поддържа превозното средство чисто и с оглед естеството на длъжността му, обосновано е да се приеме, че ищецът е почиствал салона за пътниците в микробуса и е бил ангажиран с тяхното качване и слизване. За това, обаче, не е необходимо много време, а ищецът не е доказал /негова е тежестта/, че конкретно той се е занимавал с чистене на микробуса през цялото време /в гр.Ш. - 1 час и 15 минути, 2 часа, в гр.В. - 1 час и 40 минути/ на престой между два маршрута /без десетте минути, по негови признания, ангажирани с пътниците, техните билети и багаж/. Както е обяснил, при престой в гр.Ш. ищецът си е отивал вкъщи, а за гр.В. не е доказал работодателят му да е изисквал да стои на автогарата в микробуса в готовност да прекъсне престоя и да започне изпълнение на следващия маршрут преди началния час по разписание или да свърши друга възложена му работа.

В съответствие с чл.143 ал.1 от КТ извънреден труд е работата, полагана по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя в повече от установеното работно време, съставляващо съгласно пар.1 т.11 ДРКТ период, в който работникът или служителът е длъжен изпълнява работата, за която се е уговорил. Съгласно чл.7 от Наредбата за организация на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт, при изчисляване продължителността на дневното работно време на тези лица се отчита времето от началото до края на работата, през което транспортният работник е на работното си място, упражнява своите функции и е на разположение на работодателя. В случая спорът е за онези 1 005 часа от престоите в гр.Ш. и в гр.В. между маршрутите, извън часовете за почивка, които не са част от работното време и извън часовете от престоите, които работодателят е начислил за отработени и е включил в общо начислените като отработени при осемчасов работен ден 2 080 часа. За тези спорни 1 005 часа от престоите между два маршрута не може да се приеме, че следва да се отчетат като време, в което ищецът е работил. При престояване между два маршрута в гр.Ш. ищецът не е бил на работното си място в нито една от хипотезите на чл.7 ал.2 от Наредбата, а в

своя дом. Доколкото при престой в гр.В. е стоял на автогарата с микробуса, то е било по негов избор, а не част от възложените му от работодателя задължения, следователно не е бил на работното си място в смисъла на чл.7 ал.2 т.2 от Наредбата. Нито в гр.Ш., нито в гр.В. е бил на разположение на работодателя, защото от него не се е изисквало да бъде в състояние на отговори на повикване на работодателя, за да започне да управлява микробуса преди началния час по разписание или да извърши друга работа на работодателя – чл.7 ал.4 от Наредбата. Верно е, че в част от времето между два последователни маршрута ищецът е бил ангажиран с качването/слизането на пътниците и с почистване на микробуса, а то е изпълнение на трудовите му функции съгласно чл.7 ал.3 т.3 и т.4 от Наредбата. То, обаче, заема малка част от времето на престои, а е и взето предвид от ответника, който към реално отработеното в шофиране от ищеца е прибавил и часове от времето на престои до достигане на начисленото и заплатено осемчасовото работно време.

По тези съображения въззивният съд счита, че ищецът не е положил в процесния период извънреден труд и няма вземане от ответника за възнаграждение за такъв. Съответно на това ищецът няма и акцесорното вземане за обезщетение за забавено изпълнение на главното парично задължение.

Като е приел обратното, първоинстанционният съд е постановил неправилно решение. То следва да се отмени и вместо него да се постанови друго за отхвърляне на предявените неоснователни иски. Решението следва да се отмени изцяло, включително в частта, осъждаща ответника да заплати държавна такса и разноски по сметка на съда, както и адвокатско възнаграждение в полза на ищеца.

С оглед изгодния за него резултат и на осн.чл.78 ал.3 от ГПК ответникът има право да получи от ищеца сумата 960 лева – платено за първата инстанция адвокатско възнаграждение и сумата 149.85 лева – платената държавна такса за въззивно обжалване. Договореното за въззивната инстанция адвокатско възнаграждение от 975 лева не подлежи на присъждане, тъй като няма доказателства за неговото плащане от ответника.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

О Т М Е Н Я решение №95/27.07.2023г. по гр.д.№533/2022г. на Каварненския районен съд, като вместо него постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. Й. Д. с ЕГН ***** от гр.Ш., ул.“С. Б.“ №13, срещу „Д. Е.“ЕООД - гр.К., ул.“К.“ №5, искове за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата 6 242.41 лева, съставляваща трудово възнаграждение, дължимо от ответника за положен от ищеца в периода м.юни 2021г. - м.юли 2022г. извънреден труд и сумата 479.80 лева, съставляваща обезщетение за забавено изпълнение на главното парично задължение в размер на законната лихва върху него за периода до предявяване на исковата молба.

ОСЪЖДА Д. Й. Д. с ЕГН ***** от гр.Ш., ул.“С. Б.“ №13, да заплати на „Д. Е.“ЕООД - гр.К., ул.“К.“ №5, сумата 960 лева – платено за първата инстанция адвокатско възнаграждение и сумата 149.85 лева – платената държавна такса за въззивно обжалване

Решението подлежи на обжалване при условията на чл.280 ал.1 и 2 от ГПК пред ВКС в месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____